

Jelle Lemstra

Malafide Maatschappij

Eerste druk:

Copyright © Jelle Lemstra
Brave New Books.nl
Omslag © Luuk Kamphuis
Auteursfoto © Luuk Kamphuis
ISBN:

Jelle Lemstra

Malafide Maatschappij

Thriller

BRAVE NEW BOOKS

*I can't seem to face up to the facts
I'm tense and nervous and I can't relax
I can't sleep, cause my bed's on fire
Don't touch me, I'm a real live wire
Psycho killer, qu'est-ce que c'est?
Fa, fa, fa, fa, fa, fa, fa, far better
Run, run, run, run, run, run away
Oh oh oh*

**Talking Heads – Psycho Killer
1977**

Deel een

Hoofdstuk 1

Vrijdagnacht vier Januari 2030 half drie. Ik slenter zowel slaapdronken als nog onder invloed zijnde mijn nest uit om te zeiken als een zwangere opgeblazen reiger in mijn appartement in de Hoola Van Nootenstraat in Utrecht terwijl ik nu met mijn rechtervoet in een stuk glas trap. Ik schrik direct wakker van de pijnscheut die zich door mijn zenuwen begeeft terwijl ik begin te gillen als Kevin McCallister uit Home Alone nadat hij voor de eerste keer in zijn leven aftershave gebruikt in zijn badkamer. Godverdomme wat een teringzooi was het toch iedere keer na weer een avond flink in de olie te zijn geweest. Ik strompel al hinkelend naar de badkamer waar ik mijn been op de wastafel slinger om het stuk glas uit mijn voet te trekken. Ik voelde hier echter weinig van, maar dat kon ook door de nodige hoeveelheid alcohol komen wat ik eerder deze avond had genuttigd. Terwijl ik de kraan opendraai om met lauw water het bloed weg te spoelen neem ik een slok van een aangebroken flesje Pittbier dat zich op mijn smerige wasmachine bevond bijna smekend om opgedronken te worden. Het bier was zo warm als een flinke lading vers zaad dat uit een stijve lul spoot en ik voelde de alcohol branden tegen mijn gehemelte aan dat vol zat met pijnlijke aftershave waarna ik nu een fles mondwater van het met stof beladen plankje onder de spiegel af greep en er een flinke teug van nam. Deze combinatie viel niet bepaald goed en ik voelde het brandend maagzuur in mijn keel omhoog komen waarna ik mijn handen op mijn buik legde om zo hopelijk niet over mijn nek te gaan. Terwijl mijn ingewanden flink begonnen te borrelen voelde ik een boer opkomen waarna er bijna een rivier van bier gemengd met shoarma en friet én een slok mondwater uit mijn meurende smoelwerk stroomde en ik al hijgend met mijn rug tegen de wasmachine op de vloer neer plofte terwijl er een tweetal vliegen mijn oren in en uit probeerden te vliegen. Ik krabbelde overeind en begon te pissen wat

nogal moeizaam ging door het extreem brandende gevoel dat ik voelde in mijn plasbuis. Godverdomme: ik had vast en zeker prostaatkanker. Van deze gedachte zou ik de rest van de nacht niet meer af gaan komen omdat ik een hypochonder in de meest extreme zin van het woord ben. Bijna wekelijks verliep mijn weekend wel op deze manier als ik weer eens mijn problemen zat weg te drinken, maar laat ik u vooral wat over mijn ó zo deprimerende en vooral eentonige bestaan vertellen mocht u het iets interesseren. Mijn naam is Caz de Póll, ik ben vijfendertig jaar oud en ik heb niet bepaald hoge verwachtingen van het leven, en daarmee druk ik mij nog zacht uit. Een jaar geleden was ik vanuit Amsterdam naar Utrecht gevlucht omdat ik last kreeg van allerlei vage fans die mij stalkten in mijn straat in Amsterdam die zogenaamd allemaal mijn nummer één fan waren omdat ik wekelijks mijn gal over de hedendaagse Maatschappij uitspuwde op mijn Youtubekanaal, een kanaal dat ik nou sinds een jaar of zes op had gezet samen met mijn kameraden Wouter, Pascal, Stefan en Jelle. Dit stalken ging echter al vrij snel over in serieuze bedreigingen van een grote tokkiefamilie van zeker tien man die stuk voor stuk allemaal gekleed in Nickelsonjassen waren (en die ze volgens mij ook nooit uittrokken want zelfs als het dertig graden buiten was zag ik die tokkies in die vuilniszakken voorbij sjokken) die een paar straten verderop woonde waarna het mij na maandenlang lastig gevallen te zijn geworden de strot uitkwam en ik mijn biezen had gepakt naar Utrecht omdat ik geluk had met een woningruil. Helaas kwam mijn kanaal nog steeds niet van de grond af na een aantal jaar en moesten wij het doen met slechts een handjevol serieuze kijkers waar je verder ook nooit iets van vernam of hoorde. Ik betaalde mijn huur met mijn uitkering en de inkomsten die ik verkreeg met het schrijven van mijn boeken die grotendeels ook alleen maar gekocht werden door vage anonieme fans. Jarenlang was ik nu al bezig met het zoeken naar aansluiting en om een leven op te bouwen waarin het schrijven een dominerende plek in mijn leven zou innemen maar

toch kwam ik tot op heden enkel en alleen maar met mensen in aanraking die direct over hun nieuwste IKEA aankopen begonnen te brallen als ik in een gesprek met dit type volk over mijn oeuvre begon. Ik strompelde naar mijn bureaustoel en ging erop zitten waarna ik mijn laptop opensloeg een flesje Pittbier opentrok, een slok nam en verder ging aan mijn nieuwste Roman: *Malafide Maatschappij*. Ik was echt pas nét eraan begonnen en werkte ijverig door terwijl ik nu mijn leuter uit mijn onderbroek haalde en deze in een leeg Pittbier flesje stak en deze volzeek om niet van mijn apropos te dwalen. In mijn nieuwe Roman was ikzelf de hoofdpersoon die zijn eigen weg probeerde te vinden in een absurde Maatschappij die met de dag meer en meer krankzinniger en dystopischer leek te worden en waarin het Fatbiketerroristentuig de overhand had en de stad in hun greep hielden op hun Fatbike en tevens liever de kogels voor zich lieten praten dan een gesprek aan te gaan op het moment dat je met dit type volk een aanvaring kreeg. Echter waren de werknemers in de fabriek waar deze kregen in elkaar gezet worden daarbinnen bezig met de meest gruwelijke horrorpraktijken die een mens zich maar kan indenken. Want eenmaal een nietsvermoedende consument voor de *tiende keer* op het zadel plaatsnam werd zijn of haar achterste als het ware vastgezogen op het zadel waardoor nietsvermoedende jongelui en voornamelijk pubers voor eeuwig verenigd waren met hun ó zo geliefde tweewieler, of ze het nou wilden of niet. Héél soms lukte het een persoon toch nog met héél veel moeite om los te geraken van zijn of haar zadel maar de manier waarop dit gebeurde was één grote horrorshow. Stukken katoen die aan het zadel bleven plakken, lappen vlees en een enorme lading bloed kwam iedere keer weer uit hun achterste vrij nadat een persoon uiteindelijk krijsend losraakte van zijn of haar zadel. Doktoren en artsen stonden voor een compleet raadsel toen zij duizenden patiënten in meerdere ziekenhuizen door het hele land binnenkregen die allen binnenkwamen met een compleet bebloede vleeskont die zo plat als

een pannenkoek was. De peperdure protheses die er achter op het achterste van bijna een kwart miljoen slachtoffers van Fatbike Inc werden geplaatst kostte het bedrijf (na de heftige politie inval waarbij duizenden levensgevaarlijke Horrorbikes in beslag werden genomen en vernietigd) miljarden. Tevens werden alle werknemers die de desbetreffende dag op 17 December 2029 in het bedrijf aanwezig waren gearresteerd waarvan de meeste mensen hun proces nog afwachten. Fatbike Inc bleek namelijk bij ontdekking uiteindelijk een illegaal, levensgevaarlijk bedrijf te zijn wat gevestigd zat in een oude, immens grote, verlaten glasfabriek in Drenthe wat compleet afgelegen lag op een stuk land kilometers verwijderd van de populaire hunebedden en de bewoonde wereld en waar verder ook geen haan naar kraaide. Hierbinnen waren een stuk of duizend werknemers bijna dag en nacht in ploegendiensten bezig om met een injectienaald een groene, experimentele, mensenvlees etende stof in alle zadels te injecteren. Waarom Fatbike Inc dit alles uiteindelijk deed was *om mensen te laten zien en met name ervaren dat teveel comfort uiteindelijk grote gevolgen met zich kan meedragen*. Na de ontdekking van dit levensgevaarlijke bedrijf werd het uiteraard per direct opgedoekt en moest Fatbike Inc daarnaast een schadevergoeding van tienduizend euro betalen aan ieder slachtoffer waarna de directeur van het bedrijf die zichzelf Fat Joe noemde maar eigenlijk Joe Spaak heette levenslang achter de tralies verdween en tevens levenslang in de schuldsanering terechtkwam. En zo werd Fatbike Inc uiteindelijk geschiedenis. Ik ben altijd al gefascineerd geweest door de meest obscure jaren tachtig horrorfilms die er op de markt waren en dit had er zomaar ook eens eentje kunnen zijn. Echter kwam de inspiratie voor dit hele idee uiteindelijk allemaal voort uit de rumoerigheid die er hier iedere dag rondom het Centraal Station heerste. Hamza, Ismael, Joshua, Mootje en Zakariya waren de namen die ik het vaakst geschreeuwd hoorde worden rondom de ingang van het centraal station. Allemaal stuk voor stuk vlugge jongens en allemaal rond de zestien jaar oud.

Vlug met het dealen van tientallen verschillende soorten Narcotica bij doorgaans compleet doorgesnoven zakenmannen die veelal gekleed waren in een oud, grijs, stoffig C&A kostuum wat nog uit de jaren tachtig van de vorige eeuw stamde. Maar nog véél vlugger waren ze uiteraard op hun Fatbike die de Fatbiketerroristjes allemaal hadden opgevoerd tot wel 90 kilometer per uur. Captain Hamza reed altijd voorop met daar vlak achteraan, Ismael, Joshua, Zakariya en als laatste Mootje die deze lichaamsbeweging wel nodig kon gebruiken want hij zat altijd wel met een enorme Dürüm kebab achter het stuur zijn dikke Marokkaanse vetpens vol te bunkeren als hij weer eens wat ‘donnies’ (wat straattaal is voor een tien eurobiljet) bij elkaar had weten te sprokkelen na weer een lange, donkere dag als een regelrechte doorgesnoven, gevaarlijke maniak op straat gehosseld te hebben in zijn pikzwarte Nickelsonjas.

Het nieuws en de politiek interesseerde me inmiddels al geen ene malle moer meer na de jarenlange ellende van de covid jaren die wij als Nederlanders als een berg stront over ons heen hadden gehad. Ik voelde mij door de regering nog steeds gruwelijk hard in mijn reet genaaid door zo’n gifprik te hebben genomen inmiddels bijna tien jaar terug. Verder had ik ook een ongelofelijke toringhekel aan die mafklappers die met hun tentje iedere week wel weer de A12 blokkeerden en vaak wisten de meeste van die lui niet eens waarvoor of waartegen ze aan het demonstreren waren maar enkel op die demonstraties aanwezig waren om hun *ten seconds of fame* voor een camera te scoren. En tegenwoordig had iedere obesitas huisvrouw van in de vijftig met felrood stekeltjeshaar die vroeger uit schaamte nooit buiten durfde te komen ook ineens de geest gekregen door haar dikke reet waar twee F16’s naast elkaar op konden landen iedere week wel weer op een snelweg, rotonde of welke openbare weg dan ook te parkeren. Ik werd bijna gewoon onpasselijk van die types die je op die demonstraties zag lopen en ik schaamde mij anno 2030 eigenlijk bijna om een Nederlander te zijn.

Ik hield mijzelf liever nuttiger en vooral productiever bezig, al zeg ik het zelf. Ik was vooral hele dagen bezig met schrijven, nadenken, filosoferen, een podcast en verder maar hopen dat ik ooit op een briljant idee kwam voor een bestseller. Daarnaast hield ik vanuit mijn raam met een verrekijker zicht op alles wat er rondom het centraal station afspeelde als een soort huurmoordenaar. En als ik mijzelf écht helemaal de touwtering verveelde dan ging ik vaak naar buiten gekleed in een lange zwarte regenjas en stond ik daar vaak urenlang voor mijn appartementencomplex de dagelijkse sleur te aanschouwen en de merkwaardige gedragingen van het klootjesvolk te observeren voor inspiratie terwijl ik de ene na de andere peuk wegpafte en het ene flesje pils na de andere weg tikte waardoor ik het leven nog enigszins te verdragen vond. Ik ben eigenlijk mijn hele leven al wel een denker geweest, daar begon het immers altijd allemaal mee, en in het geval van een Romanschrijver al helemaal, en al dat overdenken had vaak niet echt een positief effect op mijn gemoedstoestand. Vaak waren er ook dagen waarin ik het liefst niks wilde denken of voelen maar het bracht mij echter ook talloze nieuwe ideeën voor nieuwe Roman's dus ik verzettede mij er ook absoluut niet tegen door middel van meditatie, mindfulness of welke spirituele onzin dan ook die je vaak door je strot geduwd kreeg. Verder hield ik mijn wereld het liefst zo klein mogelijk in deze grimmige tijd waarin niemand meer te vertrouwen was en ik deelde mijn dagen het liefst iedere dag hetzelfde in. Ik ben een rasechte einzelgänger en ben dat ook mijn hele leven al geweest. Rond het appartementencomplex waar ik woonde was het de laatste tijd ook zwaar verpauperd, en dan heb ik het niet enkel en alleen maar over alle troep die er op straat lag. Regelmatig kwam het namelijk voor dat ik met de lift vanaf de tweede verdieping naar beneden ging, de deur uitstapte en struikelde over een zwerver die zich al opgerold in een naar pis meurende slaapzak voor de schuifdeuren bevond die mij bij mijn benen probeerde te grijpen smekend voor een euro of zelfs een overnachtingsplaats. Ik had er vorige maand al eentje een

flinke oplawaai verkocht toen deze goorlap mijn spijkerbroek in probeerde te smeren met een hondendrol terwijl de handhaving toevallig langsfietsde. Gelukkig kwam ik eraf met een waarschuwing maar deze smeerpipj werd echter en alleen alleen maar weggestuurd. Dit was vast weer zo'n asielzoeker, of nog erger: een gelukszoeker, een probleem dat anno 2030 in Nederland groter was dan ooit tevoren. Nog steeds werden er overal in Nederland veel te weinig huizen gebouwd en als er een keer gebouwd werd dan gebeurde dit veelal op weilanden in rustige gebieden zoals op de Nedereindse Plas in IJsselstein waar mijn vriend Jelle woonde die telkens totaal over de rooie was als ik hem zag en we het over dit onderwerp hadden omdat er enkel en alleen asiel en gelukszoekers op die weilanden mochten wonen. Jelle was sinds een aantal jaar weer terug in zijn oude vertrouwde rol als zolderkamerrukker gekropen nadat hij door zijn huisgenoot was opgelicht voor duizenden euro's huurachterstand en daardoor weer opnieuw terug moest keren naar het thuisfront waar hij zichzelf sinds een aantal jaar ook bezig hield met het schrijven van Romans maar hij liep naar eigen zeggen continue tegen een writers block op, een begrip waar ikzelf totaal niet in geloofde. Buiten mijn werk als schrijver om was ik verder werkeloos en solliciteerde mij rot op allerlei klote baantjes maar was tot op heden nog nergens aangenomen en waarschijnlijk kwam dat omdat er research werd gedaan naar waar ik mij in mijn vrije tijd mee bezig hield. Jelle had exact hetzelfde probleem als ik en kon tevens net als ikzelf ook niet meekomen in deze gehaaste, gestreste en prestatiegerichte Maatschappij waarin je telkens met een schuin oog werd aangekeken omdat je je met je eigen 'rare dingen' bezighield en niet meedeed met het klootjesvolk, namelijk in het geval van Jelle en mijzelf: boeken schrijven. Onze boeken waren grof en hadden een zwaar Maatschappijkritische ondertoon zoals Charles Bukowski ze ook altijd schreef. We leefden letterlijk voor het schrijven en in combinatie met onze podcast hadden we tenminste meerdere uitlaatkleppen om ons gal te spuwen over de

Maatschappij en de politiek correcte idioten waar je dag in, dag uit mee te maken kreeg die niet veel verder kwamen dan zichzelf aftrekken en vingeren op de nieuwste Tik Tok video's waar iedereen met zijn of haar reet halfopen opstond. *'Kom van die voor geprogrammeerde teringzooi af en doe mij godverdomme maar een keer na als je zoveel commentaar op mij hebt!'* wilde ik dan tegen mensen schreeuwen als ze vooroordelen hadden over alleen al die titels van mijn werken. Zo kreeg ik bijvoorbeeld vorig jaar in mijn stamkroeg nog commentaar van een bebrilde, saaie, moralistische burgertrien met kort pittig kapsel én rokersstem van veertig op mijn boek: *Alleen maar normale piemels*, dat zo'n titel echt niet meer kon in deze tijd en dat het grensoverschrijdend was, een boek wat ik nota bene bijna vier jaar geleden had geschreven. En die troela had daarnaast ook nog eens enkel en alleen maar de plotomschrijving op Bol.com gelezen gaf ze nog toe, maar ze voelde zichzelf zó ontzettend beledigd na het lezen van enkel deze paar regels tekst dat ze per direct aan de extra medicijnen moest om dit alles te kunnen verwerken en het een plekje te kunnen geven, en ze zou mij daarnaast ook nog eens per direct gaan cancelen. Dit is het stereotype, simpele volk waarmee je helaas vandaag de dag te pas en te onpas overal mee in aanraking komt. En vaak waren dit dan ook nog eens van die hoogzwangere vrouwen die zo nodig per se de hele wereld ongevraagd moesten laten weten dat zij een stijve, spuitende plasser in hun flamoës hadden gehad. Ik trok ondertussen alweer een volgend flesje Pittbier open en opende Google Chrome waarna ik direct naar mijn favoriete pornosite ging om mij eens flink af te beren op een geile blondine met cup dubbel D. Zuchtend kwam ik klaar over mijn blote bast waarna ik mijn laptop dichtsloeg en op mijn dubbele matras dat zich in de hoek van mijn slaapkamer bevond neer plofte. Een paar uur later schrok ik al kwijlend over mijn matras overeind uit een vage nachtmerrie en was het inmiddels half negen s 'ochtends. Ik stapte van mijn dubbele matras af dat inmiddels was vergeeld waarna er ook een flinke kuil in mijn matras

was ontstaan, waarschijnlijk omdat het op de grond lag. Dit kon zo niet langer. Ik moest gewoon een baan hebben en snel een beetje zodat ik die armoedige Wajong uitkering eindelijk eens een keer kon laten bevriezen als ik een keer geluk had. Ik stond op en keek waar ik mijn fapdoekje van daarstraks kon deponeren. Mijn hele prullenbak zat vol met lege ingedeukte blikken Pittbier en ik legde het doekje maar zolang op mijn bureau totdat ik enige motivatie en zin kreeg om mijn prullenbak eindelijk een keer te legen. Werk, werk, werk... altijd maar weer dat klote werk. Als al dat werken nou nog eens een keer een beetje zou lonen in Nederland, maar door de huidige inflatie hield je als Jan modaal amper een cent over godverdomme. Het ene klote baantje na het andere zag ik langskomen terwijl ik de welbekende vacaturesites afspeurde. Haast overal werd wel een hbo of wo diploma voor gevraagd voor de meest vage functies. Zelfs voor matrassentester vroegen ze vandaag de dag een hbo diploma, het moest godverdomme toch niet veel gekker worden in dit kloteland! Woest sloeg ik mijn laptop alweer dicht waarna ik mij in een grijze trainingsbroek wurmde en een capuchon vest over mijn witte T-shirt heen trok. Ik deed een paar afgetrapte Nikes aan en liep naar de deur mijn woning uit, sloot deze vervolgens en vervolgde mijn weg naar de lift. Terwijl ik op de lift aan het wachten was kwam mijn buurman naast mij staan. Diederik-Jan heette hij en hij keek altijd met één en dezelfde blik alsof zijn laatste uur geslagen was waarna hij altijd als ik hem tegenkwam een heel gesprek begon tegen mij over zijn werksituatie waarbij ik telkens mijn uiterste best moest doen alsof het mij ook maar iets interesseerde wat hij te melden had. 'Nog maar vijf jaar Caz, nog maar vijf jaar die demonen van die uitkeringsinstantie zien te ontwijken' zei hij op een toon alsof hij compleet levensmoe was. Diederik-Jan was een vent van tweeënzestig die een enorme beertender had wat voor een buik moest doorgaan en hij liep dan ook regelmatig straalbezopen over de gang van het appartementencomplex heen terwijl hij een flesje Pitt probeerde te balanceren op zijn halve wereldbol. Hij meurde

altijd als een bunzing en zeepte zichzelf onder de douche altijd in met Pittbier om schoon te worden omdat dit een stuk effectiever werkte dan een stuk zeep, althans: dat beweerde hij altijd maar hij kraamde wel vaker onzin uit. 'Heb jij inmiddels al werk Kassie?' vroeg hij aan mij terwijl wij nu beiden de lift instapten om naar beneden te gaan terwijl Katrien die een appartement verder van ons woonde nu de lift uitstapte en ons afkeurend aankeek zonder ook maar een woord uit die geile pijpbek van haar te laten komen en direct haar weg met snelle passen weer vervolgde. Een verschrikkelijk arrogant, vies, vuil, geil loeder vond ik het. Een jaar of achtendertig was ze en zat sinds een jaar of twee thuis met een depressie omdat haar vent haar had verlaten nadat hij erachter was gekomen dat ze haar urine verkocht op het internet. Voor iedere seksuele fantasie was er tegenwoordig wel een doelgroep en de gedachte dat zij dit deed wond mij stiekem wel op. Ik zou dat bloedgeile loeder helemaal volspuiten als ik hier ooit de kans voor zou krijgen. 'Nog niet DJ, ik heb wel bij de Playboy gesolliciteerd voor een functie als redacteur maar tot op heden heb ik nog weinig van hen vernomen'. 'Ach man, het is 2030 Caz, je moet gewoon foto's van de binnenkant van je reet maken nadat je nét gescheten hebt en die het internet op pleuren, dat levert goud geld op vandaag de dag, zelfs als je dit als man zijnde doet, ergens loopt er wel een smeerpijp rond die daar een fetisj voor heeft, je kunt het zo gek niet bedenken of er is vraag naar! Je moet vandaag de dag écht gaan beginnen met omdenken man, dat hoor je toch ook steeds meer de laatste jaren? Van negen tot vijf ergens in een vaag, stoffig, deprimerend kantoor vijf dagen in de week lopen rukken is een zwaar achterhaalde manier van werken, laat dat maar over aan het klootjesvolk, op die manier word je nooit rijk in deze huidige, verrotte Maatschappij!' zei hij terwijl we nu het appartementencomplex uitliepen. 'Je hebt ergens wel gelijk man' zei ik tegen hem terwijl ik een kromme peuk uit mijn kontzak pakte en deze recht probeerde te strijken en aanstak. 'Ik spreek je wel weer

Kassie, ik moet gaan!’ ‘Waar ga je zó vroeg heen op zaterdag?’ vroeg ik nieuwsgierig aan hem terwijl ik koukleumend bleef hijsen aan mijn kankerstaafje. ‘Even snel naar Anita man, op Zaterdag geeft ze me altijd een vluggertje voor de helft van de prijs omdat ik haar dan mee help in het huishouden omdat ze slecht ter been is, maar wat ga jij in godsnaam zo vroeg buiten doen?’ ‘Geen idee, ik denk een rondje lopen en een paar halve liters naar achteren tikken terwijl ik deze ochtend hopelijk nieuwe inspiratie op kan doen voor mijn volgende boek’. ‘Oh cool ouwe, waar gaat je volgende boek over?’ vroeg hij nieuwsgierig. ‘Het zal gaan over een dystopische, onbetrouwbare Maatschappij dat zich in dit jaar afspeelt’ zei ik nonchalant terwijl ik mijn peuk op de grond uittrapte. Diederik-Jan zuchtte diep en schudde toen met zijn hoofd. ‘Ik weet niet of dat echt gaat aanslaan Kassie, de meeste mensen willen vandaag de dag véél liever weten hoe ze héél snel rijk kunnen worden via Tik Tak, Instonedgram, Crackchat of Vreemdboek, en trouwens: de meeste mensen lezen toch niet man en zien ook geen enkel verschil tussen een Praxiskrantje en de boeken van Harry Mulisch, zó diep is de mensheid gezonken vandaag de dag’. ‘Je hebt daar wel gelijk in DJ, de samenleving word steeds oppervlakkiger en triester en het lijkt met de jaren ook alleen maar erger te worden maar toch hoop ik ooit met mijn boeken opgepikt te worden door een kleine gemeenschap binnen de hedendaagse samenleving want tot op heden hoor ik bitter weinig, al kreeg ik laatst toch nog wel te horen van een kennis die ik tegenkwam op Wieringen dat hij weer iemand kende, ook weer een vage kennis of zo die in de buurtschap De Hulk wat tussen Koggenland en Hoorn in ligt, woont of all places, die blijkbaar mijn gehele Kolenbrander boekenserie had gelezen en er kennelijk helemaal lyrisch over is. Maar goed naar horen zeggen is deze gast behoorlijk contactgestoord dus de kans dat ik van deze persoon ooit wat ga vernemen schat ik niet hoog in, op deze manier word ik nooit rijk natuurlijk als ik het alleen hiervan moet hebben, naast natuurlijk nog die tuthola’s die ik in mijn stamkroeg in

Amsterdam altijd tegen het lijf loop die mijn auteursnaam nog niet eens fatsoenlijk kunnen uitspreken'. Diederik-Jan begon te lachen terwijl hij ondertussen druk bezig was om met een zakkammetje zijn gatenkaas nekbaard recht te kammen die de felrode uitslag in zijn hals maar zeer gemiddeld bedekte. 'Ik zeg altijd maar zo Caz, het leven is net als een lul: hard, en nooit lang genoeg' zei Diederik-Jan terwijl hij nu zijn jas dichtknoopte, mij een boks gaf, afscheid nam en de straat uit liep. Het was zo'n vijf graden, een echte winter hadden we in Nederland al twintig jaar niet meer gehad en terwijl ik naar de supermarkt liep werd ik opgebeld door Pascal. Ik haalde mijn telefoon uit mijn broekzak en nam op.

Gesprek:

Pascal: Hé pikomhoog, kom jij nog naar Texel volgend weekend om een Brandgat episode op te nemen?

Caz: Waarschijnlijk wel, als de financiën een beetje meezitten uiteraard.

Pascal: Heb je nog wat van die ene sollicitatie gehoord van vorige week?

Caz: Ach nee man, het is weer het eeuwenoude welbekende riedeltje: je hoort nog wel van ons, en wachten, en wachten, en nog langer wachten en dan vervolgens hoor je nooit meer wat van ze, zo gaat het altijd. Misschien moet ik mijzelf laten ombouwen of zo om een nieuw imago te creëren waardoor ik wat meer opval bij al die 'hippe' bedrijven, dat is naar horen zeggen tegenwoordig een hele normale gang van zaken, we moeten toch zo nodig met zijn allen gaan omdenken de laatste jaren?

Pascal: Ja wat een zakkenwassers zijn het toch ook, allemaal! Anders kom je gewoon bij ons in de keuken werken man, vraag ik wel of ze hier een baantje voor je hebben, bij ons word niet zo moeilijk gedaan.

Caz: Vraag dat maar, ik ga hangen want ik moet nog boodschappen doen.

Pascal: Okay, hou je haaks en ik spreek je wel weer, later!

Caz: Later.

Ik liep de roltrap op Hoog Catharijne in terwijl ik op de roltrap bijna uitgleed over een meurende plas urine waar een uit gelubberde condoom in dreef. Utrecht begon weer aardig te verpauperen de laatste tijd maar ik vond het ook niet heel gek met het huidige kabinet waarin nog steeds dezelfde lapzwansen zaten als vijf jaar geleden. Ik liep langs de winkels en vervolgde mijn weg naar de supermarkt terwijl er nu langs mij drie, voor mij onbekende Marokkaantjes op fatbike's door het winkelcentrum heen scheurden. Ik had zo'n godvergeten klerehekel aan die dingen maar ik wilde mijzelf natuurlijk ook niet als zo'n ouwe chagrijnige, verzuurde babyboomer gaan gedragen dus ik hield mijn waffel er maar gewoon over. Aangekomen bij de supermarkt pakte ik een karretje en las ik mijn boodschappenlijstje eens door. Ik had voornamelijk bier en vlees nodig. Véél bier en vlees. Ik griste alle slavinken uit het schap en pleurde deze in mijn karretje. Dit habbekratsvlees was zowat het enige vlees wat vandaag de dag nog een beetje betaalbaar was voor Jan Modaal. Twee van die vinken voor twee euro negenentwintig. Ik liep door naar het bier en pakte vervolgens twee treeën Pitt uit het schap en pleurde deze in mijn karretje. Aangekomen bij de kassa zat er zo'n bebrilde nerd die ik sterk op Harry Potter vond lijken achter die per se een tree van vierentwintig blikken wilde natellen om te controleren of het er ook wel daadwerkelijk écht vierentwintig waren. Tegenwoordig namen ze hier ook echte iedere debiel aan en dat bij een kwaliteitssupermarkt als de Albert Heijn ook nog. Het leven in een uitkering viel mij zwaar, als ik nou eens eindelijk zou doorbreken als succesvolle undergroundschrijver dan zou ik het leven wellicht iets minder deprimerend vinden. Ik rekende af en liep de winkel uit en vervolgde mijn weg weer naar huis. Op de hoek van de Hoola Van Nootenstraat trok een twaalfjarig fatbiketerroristje een 'wheelie'

met dit gevaarte waarna hij op zijn achterhoofd kletterde waarna er door hem en zijn matties geschreeuwd en gegild werd voor een ambulance. Ik ging er niet naar toe, eigen schuld dikke bult dacht ik. Terwijl ik mijn appartementencomplex in liep hoorde ik iemand achter mij lopen: het was Diederik-Jan die alweer terug was van zijn vluggertje die nog steeds een kop zo rood als een tomaat had en het zweet droop van alle kanten uit zijn vette haar naar beneden over zijn T-shirt waar ik nu aan de onderkant ook een dikke spermavlek op zag zitten. *Nu wist ik de daadwerkelijke reden ook wel waarom zijn vluggertje voor de helft van de prijs is. Die temeier van hem slikte niet eens door, en dan werd hij ook nog eens aan het werk gezet door haar, al kon die dikke papzak die lichaamsbeweging wel gebruiken.* ‘Kom je een koude kletser drinken bij mij thuis Kassie?’ vroeg hij compleet buiten adem terwijl hij een sixpack gekoeld Pitt uit zijn boodschappentas haalde. ‘Sure, waarom ook niet’ zei ik terwijl we nu de lift binnenstapte en ik op het knopje van de tweede verdieping drukte. Ik had niet veel gemeen met Diederik-Jan maar met de rest van de goegemeente op deze gang had ik nog minder dus het was ergens fijn dat je met iemand hierbinnen nog zo’n koude kletser naar binnen kon gieten. We stapten uit de lift en Diederik-Jan liep voorop, al was het meer waggelen wat hij deed. Terwijl hij zijn deur van het slot afhaalde en deze opende drong er direct een verschrikkelijke stank mijn neusgaten binnen. Het meurde hierbinnen naar dooie dieren leek het wel. Echter kwam deze stank uit meerdere vuilniszakken die in de gang op elkaar gestapeld stonden. Een van die zakken stond zelfs nog wagenwijd open en de stank van afgekloven kippenbotjes walmde door het hele appartement heen. Ik liep de kamer binnen en plofte op zijn versleten bank neer. Diederik-Jan was een hoarder in de meest klassieke zin van het woord. Zijn gehele behang bestond uit letterlijk honderden verschillende soorten koekverpakkingen die met een punaise aan de muur waren bevestigd, hij was dol op koekjes en dat was ook wel te zien aan zijn omvang. Verder stonden er op de

eettafel blikken Pittbier bijna tot aan het plafond op elkaar gestapeld, het was letterlijk een piramide van bierblikken zo zou je het althans kunnen zien. ‘Zo, hier heb jij alvast een koude kletser’ zei hij terwijl ik een ijskoud blik Pittbier van hem aanpakte waarna hij naast mij op de bank neerplofte en er ook een opentrok. ‘Weet je wat wij moeten doen Kassie?’ vroeg hij terwijl hij zijn halve liter al minstens voor de helft achterover gooide waarna een luid boerorkest volgde. ‘Nou?’ vroeg ik terwijl ik ondertussen een flinke teug nam. ‘We moeten voor onszelf beginnen man!’ Ik keek hem vragend aan, ik wist dat Diederik-Jan ook werkloos was op dit moment. ‘Voor onszelf beginnen zeg je... maar waarin dan?’. ‘Caz, ik zeg het je: de mogelijkheden om héél snel rijk te worden zijn haast eindeloos, ik zat er aan te denken om met zijn tweeën naakt voor de webcam te gaan zitten op zo’n seks chat-site, en dat we elkaar dan omstebeurt diep in de bruine anjer naaien met de voorbinddildo die ik nog van mijn ex heb liggen uit de tweede klas van de middelbare school en dan gewoon te kijken wat er allemaal aan barkies binnenstroomt, daar zitten echt de grootste debielen op die hun hele creditcard op je stukslaan als ze je geil vinden en als je een goede show weet op te voeren, en al helemaal als je dit alles ook nog eens samen doet met je fuckbuddy, vertrouw me Kassie wijlen: ik ben de afgelopen paar weken diep deze Rabbithole ingedoken om uiteindelijk tot deze conclusie te kunnen komen!’ (een ‘barkie’ betekent trouwens honderd euro in straattaal voor als u dit nog niet wist) Ik staarde vervolgens voor een paar tellen compleet levenloos voor mij uit om even te verwerken wat voor absurde onzin die vetklep nu weer had uitgekraamd. Ik begon nu te grinniken. ‘Met alle respect Diederik-Jan, maar ikzelf zie er nog redelijk verzorgd uit maar jou uiterlijk is compleet afschrikwekkend, je ziet er ongeveer hetzelfde uit als die enorm vadsige gast uit die film *The Whale* van een aantal jaren terug waar ik de naam van de acteur even niet meer van weet op te noemen, mensen zullen direct zowat over hun nek gaan als ze jou voor die webcam zien zitten, dat snap je toch

hopelijk zelf ook wel?'. 'Je hebt gelijk Kassie wijlen... hoe kan het toch dat jij er altijd zo fris bij loopt en dat nog met een uitkering ook wel te verstaan?'. Diederik-Jan had wel gelijk, ik liep er altijd fris en fruitig bij, althans: dat probeerde ik, als schrijver zijnde probeerde je toch een bepaald imago uit te stralen. Mijn blonde haar was altijd kort geknipt of soms zelfs gemillimeterd met een wat rommelige baard eronder die ik zelf één keer per week bij trimde. 'Geen idee hoe ik het doe man, een mens heeft toch bepaalde prioriteiten in het leven' zei ik terwijl ik een flinke slok bier nam. 'Ja ik ben zelf wel bezig met afvallen man voor een wat frisser en vlotter uiterlijk, ik loop sinds kort één keer per week een half uurtje op die loopband, (en hij wees naar een loopband die in de hoek van de kamer stond waar een laag stof op lag waarin je zelfs je eigen naam kon schrijven) maar het voelt allemaal zó nutteloos'. 'Alles in het leven is uiteindelijk nutteloos maar als jij nog op een horizontale manier door je eigen voordeur wilt kunnen passen zou ik er toch écht maar eens werk van maken om af te vallen man' zei ik op een serieuze toon tegen hem terwijl hij nu met héél veel moeite opstond en naar zijn computer sjokte waarvan het eentonige, irritante deuntje van World Of Warcraft nog steeds door de speakers heen galmde. Hij sloot de game zuchtend af en liep puffend naar de bank terug en plofte vervolgens neer terwijl hij een nieuw blik Pittbier opentrok en deze achterover sloeg. 'Kun jij effe kijken of er nog snacks in de vriezer liggen Caz?' vroeg hij terwijl hij zijn blik alweer indeukte en ondertussen het alfabet begon te boeren. Ik had eigenlijk geen idee waarom ik met deze gast omging al had ik wel ergens diep van binnen een héél vaag vermoeden. Diederik-Jan zou zomaar eens een excentriek personage kunnen worden in een toekomstige Roman van mij en juist *daarom* was het denk ik belangrijk om zolang hij nog leefde al zijn gedragingen aandachtig te bestuderen. Ik trok zijn vriezer met veel kracht open die bijna compleet dichtgevroren zat. In de met ijs bezaaide la lagen een paar bitterballen en kipnuggets. Ik pakte de hapjes op en flikkerde deze in zijn frituurpan waarvan

het frituurvet zó zwart was als Sinterklaas zijn bejaarde reet en deed deze vervolgens dicht en drukte het knopje aan. Wat een smeerpijp was deze vent, dat hij nog niet begeleid moest wonen is een wonder dacht ik terwijl ik ook een nieuw blik Pitt opentrok en een flinke teug nam. Plotseling ging de stereo-installatie aan en werden de begintonen van Frank Sinatra's *That's Life* ingezet waarna Diederik-Jan luid en vals begon mee te blèren terwijl hij ondertussen non-stop bierboeren bleef laten. Ik liep terug de kamer in. Het zou niet lang meer duren voordat Diederik-Jan knock-out op de vloer zou belanden. Het was namelijk altijd hetzelfde ritueel bij deze papzak als hij had gezopen en zijn stembanden weer eens zwaar begon te beschadigen. Twintig minuten later pleurde hij inderdaad knock-out neer op de grond nadat hij nog een fles Smirnoff Ice soldaat had gemaakt. Diederik-Jan was minstens honderdtachtig kilo dus hem verplaatsen was een onmogelijke opgave. Toch controleerde ik altijd even of hij nog ademde voordat ik de deur uitging. Dit bleek echter gewoon het geval te zijn nadat ik mijn oor tegen zijn neus aan had gelegd waarna ik altijd bijna over mijn nek ging van zijn lichaamsgeur. Ik liep zijn deur uit en deed deze vervolgens zachtjes achter mij dicht.

Toen ik mijn appartement binnenstapte was het inmiddels alweer avond geworden. Ik liep naar mijn platenkast en trok de plaat *Unknown Pleasures* van Joy Division tevoorschijn waarna ik deze op de speler legde en de naald naar rechts bewoog en deze vervolgens op de plaat legde. De wanhopige teksten van zanger Ian Curtis gaven mij altijd een gevoel van hoop en geluk, hoé depressief ik mijzelf soms ook voelde. Ik besloot om mijn slavinken maar eens te gaan bakken. Zoals wel vaker gebeurde was ik weer eens aardappels en groente vergeten terwijl ik nog dacht dat ik dat nog in de koelkast had liggen. Ik zuchtte, ik had geen enkele zin meer om nu nog mijn deur te verlaten dus mijn avondeten bestond uit enkel en alleen twee slavinken. Na het avondeten ging ik verder met het schrijven van mijn boek *Malafide Maatschappij* waarin ik nu de hoofdpersoon

een betoog liet houden waarin hij zich fel uitsprak over alles waar hij in de huidige Maatschappij een teringhekel aan had. Politiek, asielzoekers, woningnood, protesten, echt alles kwam langs. Mijn inspiratie voor dit hoofdstuk kwam voort uit de film *25th Hour* met Edward Norton waarin hij in deze beruchte maar ó zo beroemde scene zijn gal spuwde over de hedendaagse Maatschappij die hij verafschuwde. Ik vond het haast fascinerend hoeveel inspiratie je uit films kon halen voor je eigen creaties. Ik wilde met dit boek een keer een duidelijk statement maken, *gezien* worden, *gehoord* worden, *gelezen* worden, het maakte mij geen zak uit, maar tot op heden waren al mijn werken nog nooit opgepikt door de massa. Boek nummer veertig werd dit inmiddels en afgezien van een paar vage fans had ik geen enkele connectie binnen de schrijverswereld, op misschien Jelle na dan. Ooit was er wel eens tegen mij gezegd door een kennis dat ik een vergeten stem binnen de hedendaagse literatuur ben en dat is zo'n beetje het mooiste compliment dat ik ooit in mijn leven heb gehad. Ik schreef aan één stuk door voor drie uur lang waarna ik mijn eerste hoofdstuk van dit boek succesvol afrondde. De meeste mensen hadden geen flauw idee wat voor loodzwaar, mentaal slopend werk boeken schrijven kon zijn en vonden het eigenlijk alleen maar interessant als er geld mee te verdienen viel. In de datingscene was het namelijk net zo. Als ik tegen van die politiek correcte, achterlijke klimaathuppelkutjes zei dat ik boeken schreef vanuit een bepaalde passie en het in Nederland ontzettend moeilijk was om hier je brood mee te verdienen liepen ze al direct bij me weg. En zelf kwamen ze niet veel verder dan een beetje met hun flamo's te zitten spelen op de Sociale Media wat tegenwoordig ook gewoon verkapte pornosites waren geworden. Social Media werd trouwens met de jaren ook steeds achterlijker en absurder met al die zogenaamde 'fitfluencers' of wat voor onzin die achterlijke wijven daarop tegenwoordig allemaal wel niet verzonnen om geld binnen te harken. Als je blond én onder de vijftig én daarnaast ook nog eens twee dikke

pluspunten had dan boeide het de gemiddelde boerenlul uit Schagen het echt geen moer wat je verder allemaal nog voor interessants te melden had. Vorige maand was er nog een video op Instonedgram geplaatst door een onbekend account waarin te zien was hoe een man met een bivakmuts op een meisje van twaalf jaar oud aanrandde in één of andere vage, donkere, grimmige kelder wat vast ook wel weer ergens in een achterlijk, ons kent ons, boerengehucht was. Nog voordat de video van Instonedgram was verwijderd was deze al duizenden keren door mensen gedownload door middel van externe websites en apps waarna deze video zich nu verspreide als een lopend vuurtje. Ik opende ondertussen Google Chrome waarna ik direct doorklikte naar mijn Outlook. De ene na de andere Russische spammail over *Hot Russian chicks with dicks* stroomde binnen in mijn spambox. Ik opende mijn postvak in en kreeg direct een mail van de uitkeringsinstantie voor mijn koker. Ik zou ernstig gekort worden op mijn uitkering als ik binnen nu en een maand geen betaald werk zou vinden. Ik moest aan de bak zien te geraken, maar *waar* in godsnaam dat was de vraag. Ik opende de volgende mail die afkomstig was van ene Karin Werkmans. Alleen de naam al voorspelde niet veel goeds, dit kon maar één ding betekenen. Ik las de mail door:

Beste Caz, ik ben vanaf aanstaande Maandag jou nieuwe werkcoach en ik zou graag een kennismakingsgesprek aanstaande Donderdag om drie uur 's middags met jou willen hebben bij de uitkeringsinstantie in Utrecht. Met vriendelijke groet, Karin Werkmans.

Als ik verder nog ergens in het leven een bloedhekel aan had dan waren het wel werkcoaches en al helemaal als ze 'Karin Werkmans' heten een naam waar al mijn nekharen van overeind gingen staan. Het duurde bij mij altijd een paar dagen om me mentaal voor te bereiden op zo'n soort gesprek met zo'n hysterische huppelkut die

naar eigen zeggen zogenaamd de leukste baan van de wereld had maar die eigenlijk diep van binnen al jarenlang overleden was maar de schijn gewoon ophield. Godverdomme, het moest maar weer, en nadat ik mijn mail weer weg klikte liep ik naar de platenspeler om er een plaat van The Sound op te leggen. Een echte cultband met als hun absolute magnum opus de plaat *From The Lions Mouth* uit 1982. De plaat opende al net zó intens als dat hij eindigde. Het nummer *Winning* als openingsnummer en het nummer *New Dark Age* als absolute fenomenale afsluiter. Dit jaar voelde zeker aan als een nieuw duister tijdperk net zoals eigenlijk de laatste vijf voorgaande jaren waarin alles wat ik schreef of zei op mijn Youtubekanaal Brandgat aanvoelde als een schreeuw in het universum omdat maar bitter weinig mensen het konden begrijpen als je cynisch tot op het bot was over het leven. Continue kreeg je namelijk wel met censuur te maken en moest je op je woorden letten. Met name over de hedendaagse Maatschappij flapte ik alles eruit waarvan ik vond dat dat eruit moest, het interesseerde mij minder dan niets, dit land stond toch al op het punt de afgrond in te zakken. Ik was ten aller tijden grofgebekt in mijn boeken én in mijn podcast, en daarnaast een compleet oversekste seksmaniak die minimaal vier keer per dag de aap flink op zijn bakkes moest geven, alles minder dan vier keer vond ik voor totale amateurs. (Ik bedoel hier natuurlijk mee mijzelf als een bezwete bezetene afrukken maar dat had u zelf natuurlijk ook al geraden) Godverdomme, al die bloedgeile loeders die je vandaag de dag ook overal zag lopen in de voornamelijk grote steden en het was dan ook nog eens zó ontzettend lastig om hun leeftijd te raden want de gemiddelde zeventienjarige zag er vandaag de dag al minimaal vijf jaar ouder uit door alle zesendertig Praxis plamuurlagen die ze iedere dag op haar gezicht kwakte. Een zeventienjarige die met haar kont halfopen de straat opging vroeg naar mijn mening ook gewoon om een flinke beurt, of niet dan? Ik zou het wel weten hoor bij dat soort type wijven, dat ene jaartje minderjarig kon mij echt aan mijn reet

roesten eerlijk gezegd en ik werd toch zó ontzettend moe van dat soort type volk dat hierover altijd maar zijn of haar woordje klaar had en direct kwaad met het vingertje liep te wijzen naar mij of mij direct uitmaakte voor pedofiel als ik dit onderwerp alleen al maar ter sprake bracht. Dit waren voornamelijk vaak van die typische Henk en Ingrid types die enkel voorgeprogrammeerd waren om continue in iedere conversatie over hun bloed irritante, jankende kutkinderen te lullen en daarnaast de volledige IKEA catalogus uit hun hoofd kenden als overige en tevens hun enigste gespreksstof. En dan was ik degene die door dat klootjesvolk als een autist werd gezien. Heel de wereld zat vol met dit soort irritante bloedzuigers die allemaal uit één en hetzelfde hout waren gesneden. De Maatschappij werd naar mijn mening anno 2030 steeds oppervlakkiger, preutser en triester en dan vinden de meeste mensen het nog steeds gek dat ik zo'n cynische botte lul ben geworden door de jaren heen. Ik deed mijn videorecorder aan die ik een keer via een videorecorderbedrijf had gekocht waarna ik er een band van The Big Lebowski in stopte terwijl ik zuchtend een peuk opstak en nu direct begon te blaffen als Samson. Ik moest echt een keer gaan kappen met die kankerzooi. The Big Lebowski was het soort type film die ik altijd kon kijken wanneer ik mij depressief of neerslachtig voelde of wanneer ik gezeik aan mijn kop had zoals nu weer met die uitkeringsinstantie. Misschien kon ik wel ergens aan de bak als pornoacteur, dat leek mij namelijk wel wat. De geilste wijven die je van je levensdagen had gezien platneuken en zwaar betaald krijgen ook nog. Ik besloot om toch maar eens die Mevrouw Werkmans eens op te zoeken op Instonedgram. Ik had een anoniem account zonder profielfoto of persoonlijke informatie voor dit soort zaken en ik logde in met mijn gebruikersnaam: *sinterklaas* wat tevens mijn gebruikersnaam op de filmwebsite MovieMeter was waarop ik al sinds 2006 actief was. Dat het niet met een hoofdletter was geschreven zei al genoeg dat ik toendertijd nog lang niet met het schrijven van boeken bezig was. Overal kwam ik accounts tegen

met de naam Karin Werkmans en allemaal waren het van die bolle Bertha's met kortpittige rode stekeltjes met een muzieksmaak die niet veel verder ging dan De Toppers, Snollebollekes en consorten. Hier had ik geen zak aan, en ik kon niks anders doen dan maar gewoon af te wachten wat voor politiek correct figuur er dit keer weer voor mijn snufferd plaats ging nemen. Toen The Big Lebowski was afgelopen vond ik het eigenlijk wel weer tijd voor een dutje van minimaal vijftien uur lang omdat ik het leven ineens plotseling weer helemaal beu was geworden omdat het weer eens keihard tot mij door begon te dringen dat werkelijk alles in dit treurige bestaan om geld draaide, ik durfde tegenwoordig al amper meer mijn ING app te openen omdat ik niet continue geconfronteerd wilde worden met die keiharde realiteit. Ik plofte al sigaretrokend op mijn matras neer terwijl het as van mijn brandende peuk donderstraalt en nu een gat in mijn matras brand. 'Godverdehoerengodver!' schreeuwde ik keihard terwijl ik nu mijn rukhand verbrand aan het smeulende as van mijn peuk dat ik in alle paniek van mijn vergeelde matras af probeer te vegen wat een flink brandgat veroorzaakt had. Al zuchtend kijk ik naar de schade die ik veroorzaakt had en schudde met mijn hoofd. Godverdomme, wat een absurde maar bovenal vermoeiende onzin vond ik het leven toch iedere dag weer. Ik grijp een stoffig flesje lauw Pitt dat ergens in de hoek van de kamer stond en gooide het laatste beetje bier over het brandgat op mijn matras heen waarna ik het flesje rechts naast mijn matras neerzette voor als ik mijn plasbuis vannacht weer voelde branden en zeer deed zoals iedere nacht de afgelopen paar maanden. Ik had vast en zeker prostaatkanker, ik wist het nu bijna wel zeker met deze symptomen. Iedere vorm van huidkanker had ik in mijn hoofd ook allang gehad en mijn vrouwelijke, blonde, rondborstige huisarts van achtentwintig had mijn genitaliën de afgelopen drie maanden ook al zeker drie keer onderzocht waarna ik sterk het idee kreeg dat ze bij mijn laatste bezoek argwaan begon te krijgen. Ik druk mijn peuk uit in de overvolle asbak die naast mijn matras staat en trek vervolgens al

liggend mijn schoenen uit waarna ik mijn rechterschoen richting de lichtknop smijt. Raak. Welterusten.

Hoofdstuk 2

Het was Maandag zeven Januari kwart over negen in de ochtend. De meeste mensen waren nu allang weer druk in de weer om de behaarde bilnaad van hun baas schoon te likken waar de harde tarrels van het weekend nog in vastgekoekt zaten, maar ikzelf bleef veel liever gewoon op mijn vergeelde matras vol spermavlekken liggen ronken en waar ik vannacht met mijn stomme, bezopen kop ook alweer een tweede brandgat in gebrand had. Toch werd ik vandaag vroeg wakker voor een bezoekje aan de bioscoop én om verder te schrijven aan mijn nieuwste Roman. Hier in de bioscoop in Utrecht begonnen ze tegenwoordig al in de ochtend met de volwassenen programmatie. Steeds minder mensen gingen vandaag de dag naar de bioscoop met die absurde prijzen die ze daarbinnen hanteerden dus ze moesten wel vroegere openingstijden invoeren om winst te kunnen maken. Ik was een extremist en vrijetijdsfilosoof en dat moest ik in mijn nieuwste Roman ook zijn. Mijn haat tegen het systeem was groot. Altijd werd ik door iedereen maar gezien als een nobody, een uitvreter, een klein kind die zogenaamd vast zou zitten in zijn eigen maffe fantasiewereld. Mijn ouders begrepen weinig van mijn schrijven en de onderwerpen waar ik mijn vingers aan brandde, ook al hadden ze er wel begrip voor. Hun waren stiekem nog steeds aan het wachten tot ik met een of ander links huppelkutje bij hun thuis zou komen om haar vervolgens in mijn kinderkamer op mijn Looney Tunes dekbedovertrek helemaal uit elkaar te trekken zodat mijn ouders zeker wisten dat ik geen *bruinwerker* (wat mijn favoriete synoniem voor een regelrechte, natte flikker is) was. Ik kreeg echt knallende koppijn van de meeste mensen en het domme gelul dat je iedere keer weer om je oren geslingerd kreeg. Als ik bijvoorbeeld tegen het alledaagse volk al zei dat ik bewust vrijgezel was omdat ik geen zin had in al dat drama en gezeik wat zo'n relatie teweeg bracht dan was ik automatisch al een

bruinwerker in hun ogen en keken ze me allen aan met een blik alsof ik een levensgevaarlijke psychopaat was. Al die standaard zoï interesseerde mij echter minder dan niets. Het enige wat ik namelijk wilde in mijn leven was zo min mogelijk gezeik aan mijn harses en mijzelf daarnaast niet continue alleen maar kut voelen, alle andere shit in het leven waar ik zogenaamd aan moest voldoen of zien te bereiken konden me verder allemaal gestolen worden. Ik was niet zwaar depressief, al had ik wel aanleg voor het ontwikkelen van depressies maar ik kon zelf persoonlijk gewoon niet zoveel met het leven en met name de eentonigheid ervan. Het enige wat mij écht boeide in het leven was boeken schrijven, al kon ik ook nog wel enthousiast raken van een lekker mokkeltje van de nacht als ik tenminste een keer niet op zwart zaad zat, en dat gebeurde in mijn geval vaker wel dan niet in deze barre, donkere maar vooral ook peperdure tijden. Ik moest deze Donderdag mijn snufferd laten zien bij de uitkeringsinstantie, zover was het echter nog lang niet gelukkig. Ik checkte mijn banksaldo en kwam al snel weer tot de conclusie dat ik nog maar bitter weinig te besteden had deze maand. Ik zou deze maand tot en met de drieëntwintigste slavinken als ontbijt moeten gaan eten, als lunch én ook nog eens als avondeten. Ik liep naar de koelkast en pleurde zo'n homp in de koekenpan waarna ik deze zo'n kwartier lang liet sudderen, de vink daarna in plakjes sneed en deze op twee bolletjes deed waar nog net geen schimmel op zat. Gulzig schrokte ik mijn twee bolletjes slavink naar binnen wat genoeg was voor een hele dag. Ik deed hierna mijn dagelijkse push en pull-ups, beiden vier setjes van twaalf herhalingen. Naar de sportschool gaan vond ik zinloos. De meeste van die sportschooltypes stonden daarbinnen nog net niet in de spiegel te kijken hoe dik de aders op hun eigen pik waren. Egocentrisch, irritant macho gedrag vond ik het. Het grootste probleem hiermee was wederom de sociale media. Jonge meiden van nét achttien jaar oud die aan het livestreamen waren daarbinnen terwijl hun halve kont ondertussen openstond tijdens

het squatten en het dan vreemd vinden en woest worden dat zo'n sportschooljochie van achttien zijn kloppende pik uit zijn broek haalde en eraan begon te sjoeren als een bezetene midden in de zaal. Ik gaf toe, het was wat absurd maar dit soort taferelen gebeurden naar horen zeggen de laatste paar jaren bijna wekelijks wel, of dat je las of hoorde dat er een paar van die bruinwerkers daarbinnen met elkaar bezig waren in de douches waar voornamelijk spelletjes in werden gespeeld zoals: 'zeepje rapen' wat betekende wie het zeepje in de douche liet vallen werd per direct in de douche volop in zijn reet geneukt door de andere stoere sportschoolboys. Ook deze taferelen werden als een lopend vuurtje verspreid en al snel hoorde je deze verhalen over zowat iedere sportschool, het zat daarbinnen tevens naar horen zeggen ook vol met relnichten die hun proteïnepoederlijnen als een bezetene opsnoven alsof het hier om een verse lijn versneden cocaïne ging. Ik wist niet eens of dit alles allemaal waar was maar Jelle vertelde mij wel eens het een en ander over de grimmige situaties die er in de kleedkamer van de sportschool waar hij altijd naartoe ging allemaal voordeden.

Toen ik klaar was met mijn full body home workout zette ik een bak koffie en fatsoeneerde ik na een snelle douche mijn haar en baard. Ik liep naar mijn voordeur, opende deze, en wilde net naar buiten stappen totdat ineens Diederik-Jan voor mijn snufferd verscheen en ik mijzelf iedere keer helemaal het leplazarus schrok van zijn verschijning. Hoe kon een mens zichzelf toch zó ontzettend verwaarlozen? In zijn bruine tengels hield hij een enorme pot Nutella die hij met een houten pollepel liep leeg te lepelen. 'Goedemorgen Caz, waar gaat jouw reis heen vandaag?' vroeg Diederik-Jan terwijl hij ondertussen de pollepel vol Nutella begon af te likken. 'Weet ik veel, ik denk naar de bios of zo, ze draaien deze maand *Taxi Driver* als klassieker van de maand'. 'Die heb ik nog nooit gezien Kassie, mag ik met jou mee naar de film?' vroeg hij terwijl hij

nu met zijn Nutellavingers in zijn gat begon te graaien. 'Liever niet, ik onderneem dit soort activiteiten liever alleen' zei ik snel terwijl ik mijn deur nu dichtsloeg en weg liep. Diederik-Jan bleef mij echter maar achtervolgen en terwijl ik nu naar de lift liep zag ik nu Katrien onze kant op komen lopen. 'Hebben jullie heren misschien interesse om een volgeplaste string van mij te kopen?' vroeg ze terwijl ze een zeiknatte string uit haar handtasje toverde. 'Wellicht, als mijn uitkering is gestort Katrien!' zei ik snel terwijl ik naar haar inkijk tureluurde. 'Ja de zaken gaan de laatste paar weken wat minder op de webcamsites dus ik probeer het nu maar zo' zei ze somber terwijl ze met haar hand over haar spijkerbroek wreef in de lage regio. 'Waar ga jij heen?' vroeg ik opeens aan haar alsof het mij ook maar iets kon interesseren. 'Oh zo'n bruinwerker is blijkbaar spontaan weer opeens hetero geworden nadat ik hem mijn urine had verkocht en hij deze had gedronken, normaal gesproken ben ik niet zo van de prostitutie maar hij bood mij vijfhonderd euro aan om mij een keer te mogen ballen, die kans laat ik niet aan mij voorbij gaan als je begrijpt wat ik bedoel, dat is gewoon bijna evenveel als een maand huur!' 'Mag ik je ook een keer ballen Katrien?' vroeg Diederik-Jan uit het niets aan haar terwijl zij hem nu vol afwees. 'Kun je alsjeblieft niet te dicht op mij gaan staan?' vroeg ze op extreem arrogante toon: ik word bijna gewoon onpasselijk van je lucht en van je verschijning!' (Katrien negeerde zijn vraag echter volledig) We stapten de lift uit terwijl ik nu zag dat Diederik-Jan alwéér met zijn hand in zijn broek liep te graaien en dit keer met zijn bruine, gore flikken bij zijn leuter zat terwijl Katrien nu zonder nog maar een woord tegen ons te zeggen maakte dat ze wegkwam en in één rechte lijn het appartementencomplex uitliep. Katrien was een typische, botergeile 'fitgirl' van deze tijd die al haar rondingen op de juiste plekken had zitten dus ik snapte niet dat Diederik-Jan ook maar dacht kans bij haar te kunnen maken. Voor de deur sprak ik hem weer toe. 'Ik ga er ook snel vandoor Diederik-Jan, ik heb haast' verzon ik ik snel terwijl ik aanstalten maakte om mijn weg naar

buiten te vervolgen. ‘Hé Caz kom je binnenkort bij mij langs dan gaan we een wedstrijdje doen wie het snelst een Nutella pot kan leegbunkeren nadat de ander erin gespuugd heeft!’ vroeg hij grijnzend lachend. ‘Ja wellicht, ik moet nu écht gaan man’ zei ik weer kortaf. Wat een ongelofelijke goorlap was deze vent. Terwijl ik over straat liep en naar de overkant keek zag ik dat ik werd aangestaard door een klein ventje van zo’n één meter zeventig met een brilletje op en een zwarte regenjas aan. Ik negeerde dit staren echter volledig en ik vervolgde mijn weg. Ik liep langs de Bioscoop en bekeek de filmposters. Veel verder dan Captain Marvel vier of Hunger Games zeven kwam het filmprogramma deze maand niet wat betreft nieuwe films. Terwijl ik naar de filmposter van Martin Scorese’s *Taxi Driver* keek merkte ik door de ruit op dat er iemand vlak achter mij stond terwijl deze persoon hevig liep te ademen als Darth Vader. Ik keek om, het was godverdomme wéér die Diederik-Jan! ‘Uhm.. ben je er alwéér?’ vroeg ik geïrriteerd. ‘Ik hou toch zó ontzettend van jou lichaamsgeur Kassie hmm’ zei hij bijna op verliefde toon tegen mij terwijl hij zijn neus tegen mijn hals aandrukte. Ik deed een paar stappen naar achter. ‘Ben jij soms een bruinwerker of zo?! Donder lekker een teringend op joh, mafkaap!’ vroeg ik zowel geschrokken als kwaad als geïrriteerd aan hem terwijl hij over zijn neus liep te wrijven en daarna zijn tengels in zijn smoelwerk stak. ‘Jou lichaamsgeur heeft iets aantrekkelijks, ik kan de vinger er niet precies opleggen wat het is maar als je het niet erg vind dan blijf ik graag vandaag bij jou in de buurt’ zei hij nog verliefder terwijl ik een paar stappen naar achter deed en de bioscoop binnenliep terwijl deze gore bruinwerker mij achterna bleef lopen. *Wat was er in godsnaam toch met die vent?! Het ene moment wilt hij een geil, blond wijf ballen, en het andere moment is hij plotseling een gore bruinwerker en probeert hij zich in mijn reet te verstoppen! Volgens mij steekt die vetklep zijn snikkel in alles wat dan ook maar een gat heeft. Godverdomme, als die smeerpip maar van de onschuldige diertjes afblijft met zijn gore flikken! Ik leek*

trouwens ook godverdomme wel een enkelbal aan mijn voet mee te zeulen met deze bruinwerker!

Ik liep naar de kassa terwijl Diederik-Jan nu zich alwéér vlak achter mij begaf. 'Goedemorgen, had u gereserveerd?' vroeg een rondborstige blondine aan mij met een stel goede harde tepels die tegen haar werkoverhemd aanstaken. 'Nee dat niet maar ik wil graag een kaartje voor Taxi Driver op de eerste rij'. 'Alleen stoel 14 en 15 op de achterste rij zijn nog beschikbaar, het spijt me maar er waren wat problemen daarstraks'. 'Problemen?' vroeg ik terwijl ik haar vragend bleef aankijken. 'Ja, een paar van die Generatie Alpha tyfuskinderen vond het blijkbaar grappig om een hondendrol over alle stoelen uit te smeren die ze mee de zaal in hadden gesmokkeld, ze zullen eerst grondig gereinigd moeten worden voordat deze weer klaar zijn voor gebruik, en dat kan wel even duren'. 'Uhhh... okay? Dan de achterste rij' zei ik lichtelijk geïrriteerd terwijl Diederik-Jan nu over mijn schouder heen keek. 'Uhm.. sorry maar horen jullie bij elkaar?' vroeg de dame achter de kassa terwijl haar tepels steeds harder leken te worden en ik mijn harde pik in mijn broek voelde kloppen. 'Ik heb geen idee wie deze malloot is zei ik weer zwaar geïrriteerd, ik kom hier gewoon om in alle rust een film te kijken meer niet, maar deze bruinwerker volgt mij al de hele tijd!' 'Heeft u last van hem?' vroeg ze aan mij terwijl ze al met de telefoon in haar hand zat om waarschijnlijk de beveiliging te bellen. 'Uiteraard niet, hallo mag ik mij even voorstellen: ik ben Diederik-Jan en ik kom hier voor een film vandaag!' 'Uh, ja daarvoor komen de meeste mensen hier' zuchtte ze terwijl ze met haar ogen rolde. Zullen we stoel 14 dan maar doen voor u?' 'Prima!' schreeuwde Diederik-Jan enthousiast terwijl ik een kaartje voor dezelfde rij met stoel 15 erop in mijn handen gedrukt kreeg. Toen we doorliepen de bioscoop in bleef deze bruinwerker mij volgen. 'Ik hoop dat ze bruine Skittles hebben hierbinnen' zei hij terwijl er een liter kwijl uit zijn muil droop. Ik vervolgde mijn weg naar boven rechtstreeks de zaal in

waarna ik op de achterste rij op stoel 15 plaats wilde nemen. Voor deze stoel stond echter een bioscoopmedewerker met een emmertje sop en een doek bruine vegen te verwijderen wat zo te zien ook enorme strontvegen waren. 'Uhhh... sorry maar wat is dit?' vroeg ik terwijl deze jongen ijverig maar kwaad bezig was met zijn werk en geen seconde opkeek. 'Je kunt hier niet zitten' zei hij nors terwijl ik nu de deur van de zaal dicht hoorde klappen. 'En waarom niet? Ik hoorde zojuist dat deze stoel gewoon vrij was?!' vroeg ik zowel verbaasd als geïrriteerd aan de medewerker. 'Ruik je dat soms niet?' vroeg hij terwijl hij nu als een malloot liep te boenen over de rug van de stoel dat vol zat met bruine vegen. 'Alleen 14 is vrij neem maar plaats op die stoel' zei hij terwijl hij klaar was met boenen en de stoel nu afdekte met een plastic zeil. 'Dat kan niet daar zit deze malloot al!' en ik wees naar Diederik Jan die nu pal achter mij stond. 'Nou ja in dat geval moet één van jullie maar bij de ander op zijn schoot gaan zitten, niet mijn probleem'. 'En wat als ik hier nou toch ga zitten?' vroeg ik nóg geïrriteerder. 'Als u toch besluit om daar stiekem te gaan zitten dan zal uw actie de nodige consequenties hebben' zei de jongen vriendelijk, fijne voorstelling nog!' en hij liep naar de uitgang van de zaal waarna hij de deur dichtsloeg. Diederik-Jan had ondertussen plaatsgenomen op stoel 14 en legde zijn benen languit over de stoel tegenover hem. Ik had geen idee in wat voor een vreemde toestand ik in verzeild was geraakt en ik besloot verhaal te gaan halen bij diezelfde bioscoopmedewerker. 'Sorry, maar.. wat is hier aan de hand in godsnaam?' vroeg ik kwaad terwijl ik de jongen recht in zijn ogen bleef aankijken terwijl de zaal nu ondertussen vol stroomde met mensen. 'U heeft mij gehoord neem ik aan? Rij 13 stoel 14 is de enige die nog vrij is! Een fijne voorstelling nog!' zei de jongen terwijl hij nu doorliep en mij verder negeerde. Heel de zaal liep ondertussen vol met allerlei luidruchtig, hard kuchend, vreemd volk waarvan bij de meeste hun dikke pens onder hun barbecue bevestigde shirt vandaan kwam terwijl hun okselgeur sterk en duidelijk ruikbaar

was: zure melk, zeker minstens een jaar over de datum. Ik had geen idee waarin ik verzeild was geraakt maar ik besloot nu naar de deur toe te lopen terwijl ondertussen de trailers al begonnen om de zaal te verlaten. Heel de zaal zat nu echter vol met luid popcorn smakkend volk die aan het tetteren en luid aan het boeren waren alsof ze in een kippenren zaten. Alle stoelen waren nu bezet en terwijl ik mijzelf naar de uitgang van de zaal begaf werd ik tegengehouden door dezelfde jongen van de bioscoop die ik daarnet ook al sprak. 'Meneer wilt u gewoon naar uw stoel toe gaan s.v.p.?' vroeg hij beleefd. 'Ik kan niet naar mijn stoel alles is al bezet, ik wil gewoon zo snel mogelijk de zaal uit!' schreeuwde ik nu kwaad tegen hem terwijl hij mij schaapachtig bleef aanstaren. 'Ik ben bang dat dit niet mogelijk is' zei hij beleefd tegen mij terwijl hij voor de deur bleef staan. 'Aan de kant verdomme! Ik wil gewoon de zaal uit!' schreeuwde ik nu harder tegen hem terwijl de deur nu achter hem openging en er twee enorme kleerkasten van beveiligers opdoken die met hun handen op hun kruis achter de jongen gingen staan. 'Meneer u zult plaatsnemen op rij 13 stoel 14' zei de ene beveiligster die zo kaal was als een glimmende biljartbal streng en als u dit niet doet zal dit consequenties met zich meebrengen'. 'Consequenties? Waar heb jij het in vredesnaam over man?! Laat me gewoon de zaal uit verdomme!' zei ik woest tegen de beveiligster die zijn kruis bedekt hield en mij strak aan bleef kijken. Ondertussen kwam er nu compleet uit het niets een agent van een jaar of vijftig in uniform de deur door de zaal in lopen die naast de beveiligsters ging staan. 'Zijn er hier problemen Gregor?' vroeg hij beleefd terwijl hij zijn pet afdeed en deze strak voor zijn kruis hield. 'Deze jongeman wilt zichzelf niet naar zijn stoel begeven Smitty' zei hij terwijl hij mij aanwees alsof ik een misdaad had begaan. 'Meneer wilt u alstublieft gaan zitten?' vroeg hij streng maar beleefd. Ik had geen idee wat een agent te zoeken had in een bioscoopzaal. 'Dat kan niet, daar zit die klapjosti al!' zei ik zwaar geïrriteerd terwijl ik naar Diederik-Jan wees die op zijn stoel het ene skittlesdoosje naar het andere leeg

liep te gieten in zijn meurende gore muil. 'Als u niet wilt gaan zitten mag u nu met mij meelopen' zei de agent streng terwijl hij zijn rechterhand op zijn holster legde. 'What the fuck is hier aan de hand godverdomme?!' begon ik te schreeuwen terwijl er letterlijk niemand in de zaal naar ons omkeek, onze discussie boeide mensen echt minder dan niets terwijl Taxi Driver ondertussen begonnen was en de geile pornosoundtrack door de speakers heen galmde. 'Je verwacht toch niet dat ik bij die vetklep op schoot ga zitten ofwel?!' schreeuwde ik weer terwijl ik naar Diederik-Jan wees die op zijn dikke vetpens aan het trommelen was. 'Prima! Loop dan maar mee!' beval de agent mij en hij greep mij bij mijn arm. 'Hé wat is dit dan in godsnaam?!' schreeuwde ik terwijl ik nu de zaal uit werd gesleurd door zowel de agent als de beveiliging. Ik kon mij met geen mogelijkheid verzetten terwijl beide heren nu grof geweld gebruikte om mij de zaal uit te krijgen. Daarbuiten werd ik strak tegen de muur gedrukt. 'Omdat je niet wilt plaatsnemen jongeman mag je hierbinnen bevelen van het personeel op gaan volgen, als straf haha!' zei de agent breed grijnzend lachend terwijl hij mij tegen de muur gedrukt hield en ondertussen zijn pistool op mij gedrukt hield en ik met man en macht probeerde tegen te strubbelen om los te komen! 'WHAT THE FUCK IS DIT IN GODSNAAM?!' schreeuwde ik richting de agent die mij maar breed grijnzend bleef aankijken. De bioscoopmedewerker stapte naar mij toe. 'Ik wil..dat jij..met je rechterwijsvinger..alle remsporen..in de heren wc's.. gaat verwijderen!' beval hij terwijl ik nog steeds door de agent onder schot werd gehouden. Ik had geen idee waar ik in terecht was gekomen, alsof ik zelf in een of andere vage horror film was terechtgekomen. 'Smitty escorteer jij deze jongeman allereerst naar de heren-wc alsjeblieft' zei de jongen vriendelijk maar streng tegen de agent die een seintje gaf dat ik moest gaan lopen. Ik liep richting de wc's terwijl ik onder schot werd gehouden door deze agent terwijl er nu van rechts een klein vrouwtje van zo'n één meter vijftien in een paarse jurk kwam aanlopen met onder haar

rechterhand een klembord. Ze sprak mij direct aan. 'Hoi jongeman, ik ben Hannie Zaad en ik ben jou werkcoach hierbinnen vandaag!' riep ze zowel streng als vriendelijk. 'Werkcoach? Waar heb jij het in godsnaam over?! Ik werk hier geen eens joh!' schreeuwde ik fel naar haar terwijl ze nu aantekeningen liep te maken op haar formulier dat tussen haar klembord zat. 'Je hebt mevrouw Zaad gehoord: zij is jou werkcoach voor vandaag jongeman! Mevrouw Zaad, zou u ons alstublieft willen volgen terwijl ik deze jongeman naar de wc's escorteer?' 'Maar natuurlijk agent' zei ze terwijl ze weer een aantekening op haar formulier maakte. We liepen nu met zijn drieën richting de heren-wc. Terwijl we met zijn drieën naar binnen liepen werd ik door de agent naar het eerste wc-hokje gewezen. Hij deed de deur open waarna er een walm van stank zich door de ruimte verspreide die zó extreem was waarbij ik de okselgeur van Diederik-Jan nog enigszins fris vond ruiken. 'Kijk in de pot jongeman en tover je rechterwijsvinger maar tevoorschijn' zei de agent breed grijnzend lachend terwijl Hannie Zaad nu met haar klembord tegen haar mientietjes aan stond gedrukt te trappelen op haar spillebeentjes. 'Ik wil dat jij met je rechterwijsvinger alle remsporen in deze pot verwijdert en ze daarna aan het blote rechterbeen van Mevrouw Zaad smeert, dat wind haar enorm op namelijk!' zei de agent lachend. 'Jullie zijn niet goed bij jullie hoofd!' bulderde ik nu terwijl de agent nu zijn pistool alweer tevoorschijn had getoverd omdat ik tegenstribbelde. 'Wat zijn jullie in godsnaam voor gestoorde malloten?! Jullie zijn rijp voor het gesticht!' schreeuwde ik woest! Er begonnen nu een paar angsttranen los te komen die mijn oogkassen één voor één verlieten en zich langs mijn nek een weg door mijn T-shirt heen vonden. Plotseling trok de agent zijn pistool en haalde de trekker over en richtte deze op mij. 'Nu!' zei hij bijna griezellig maar uiterst kalm. *Ik kon niks anders doen dan gewoon meewerken. Dit is nu mijn werkplek. Hannie Zaad is nu blijkbaar mijn werkcoach. Het verwijderen van poepristen met mijn rechterwijsvinger uit de wc's is mijn nieuwe baan. Het vervolgens afsmeren van deze zelfde*

poepresten aan haar blote been was de vervolgstap omdat ze er geil van werd en ze er waarschijnlijk een of andere vage, smerige fetisj voor had. Ik stak mijn rechterwijsvinger in de pot terwijl ik deze nu langs het bruine remspoor haalde en ik begon te kokhalzen waarna een hoestbui volgde. 'Goed zo jongeman, smeer het nu maar af aan het been van Mevrouw Zaad' zei de agent bijna vrolijk terwijl hij zijn blaffer nog steeds vol op mij gericht hield. Ik besloot maar gewoon te doen wat deze mafkees zei anders zou ik hoogstwaarschijnlijk een nekschot ontvangen. Ik verwijderde remspoor na remspoor en smeerde deze af aan het been van mevrouw zaad die zachtjes maar met iedere veeg luider begon te kreunen van opwinding! 'HEBBEN JULIE NU DAN JE ZIN GODVERDOMME STELLETJE VERREKTE PSYCHOPATEN??!!!' bulderde ik terwijl de tranen over mijn wangen rolden. 'Stop maar ik denk dat ik opgewonden genoeg ben jongeman. Hij mag stoppen agent, mijn lage regio is inmiddels stevig bevochtigd geraakt, ik ga snel naar huis zodat mijn lief tallige echtgenoot Willem hem erin kan laten glijden, daar is altijd wel het nodige voorspel voor nodig op onze leeftijd, nou: dat heb ik nu wel gehad!' zei ze zowel geil, kalm als vrolijk terwijl ze met haar hand in haar lage regio voelde en nu twee druipnatte vingers tevoorschijn toverde, gadverdamme! De agent knikte ook dat ik mijn werkzaamheden neer mocht leggen. 'Ik wil dat jij een afspraak gaat maken met Mevrouw Zaad om deze handeling wekelijks te herhalen, ze moet stevig blijven worden bevochtigd in haar lage regio, haar man doet het niet meer voor haar, toch Mevrouw Zaad?' vroeg de agent streng. 'Dat is waar agent, die vent van mij is een waardeloze lamlul, het duurt de laatste jaren minstens een half uur voordat zijn jonge heer in aanvalspositie staat, ik ben dat inmiddels goed beu!' zei ze terwijl ze aan haar been rook en een voldaan gezicht trok. 'En als ik dat niet doe?!' snauwde ik terwijl Mevrouw Zaad nu haar visitekaartje in mijn kontzak duwde. 'Dan zullen er consequenties volgen die groter zijn dan jij en ik en Mevrouw Zaad en deze wc-ruimte in deze bioscoop' zei de agent nu streng. 'Zullen we volgende

week Maandag, vier uur s' middags deze werkzaamheid maar weer herhalen jongeman? Sorry wat is je naam eigenlijk?' vroeg ze nieuwsgierig terwijl ze haar pen van haar klembord afpakte. Ik zei niks, ik hield mijn kaken stijf op elkaar. 'GEEF GODVERDOMME ANTWOORD ALS JE IETS WORD GEVRAAGD BRUTALE VLEGEL!' bulderde de agent nu naar mij terwijl hij met zijn vuist op de wc-deur bonkte. 'Caz' antwoordde ik kortaf, mijn bloed kookte letterlijk van woede. 'Volgende week Maandag om vier uur s' middags in deze wc in deze zelfde bioscoop, staat genoteerd!' zei ze vrolijk terwijl ze nu haar klembord onder haar arm deed en haar pen achter haar oor stopte. Vervolgens werd ik naar de uitgang van de bioscoop geëscorteerd door de agent terwijl Mevrouw Zaad achter ons aan sribbelde. De bioscoop was uitgestorven, of zo leek het althans, de gehele ontvangstruimte was leeg. 'Je mag gaan, volgende week Maandag om vier uur s' middags weer hier' herhaalde de agent nu streng, krachtig en duidelijk terwijl hij de schuifdeuren van het pand ontgrendelde. Ik liep naar buiten happend naar adem en viel knielend in een plas in de stroomde regen terwijl de deur achter mij sloot. Ik keek nog één keer achter mij om waarna ik de agent en Mevrouw Zaad terug zag lopen de ontvangstruimte van de bioscoop in. Ik krabbelde overeind en rende nu in één stuk door hijgend en vol adrenaline naar huis. *Wat was er hierbinnen zojuist in godsnaam gebeurd?!*

Hoofdstuk 3

Ik ontgrendelde mijn deur van het slot en stapte naar binnen en deed de deur met mijn rug dicht terwijl ik door mijn knieën op de grond zakte. Het duurde even voordat ik weer bij zinnen was van wat er daarnet binnen was gebeurd. Hoe kan ik in godsnaam nou in de bioscoop gaan werken als ik er geen eens had gesolliciteerd? En wie was die ouwe graftak genaamd Hannie Zaad in godsnaam? Over een paar dagen had ik ook al een afspraak met die ene Karin Werkmans van de uitkeringsinstantie die ook al beweerde mijn werkcoach te zijn net zoals die Hannie Zaad daarstraks beweerde. Wat een namen hadden al die lui ook die voor dat soort instanties werkten, dan had je én een ongelofelijke grafbaan en daarnaast ook nog eens een voor én achternaam die te belachelijk voor woorden waren. Het was inmiddels vijf uur geworden en dat betekende maar één ding bij mij: het deponeren van zo'n ijskoude kletser in mijn systeem als het ware. Ik liep naar de koelkast en trok een halve liter Pitt open die ik direct voor de helft leeg atte. Ik zuchtte diep terwijl ik nu als een junk suf voor mij uit staarde alsof ik zojuist mijn dagelijkse shot heroïne in mijn aderen had gespoten. Ik kroop achter mijn computer en knalde deze aan. Ik opende LibreOffice om verder aan mijn boek te gaan werken. Ik besloot om die Hannie Zaad erin te verwerken en ik verwerkte die toilet-scene- die ik vandaag had beleefd met haar in mijn boek, exact hoe het was verlopen. Hannie Zaad...kom op.. zo'n naam verzon je als ouder toch niet als je al zo'n absurde achternaam had? Ik schreef ijverig door en ik zat weer eens in een soort roes en pas na anderhalf uur stopte ik en zuchtte ik diep terwijl ik ondertussen een peuk opstak en rookwolkjes uit begon te blazen. Ik sloeg mijn geschreven werk op en sloot de boel af terwijl de hele dag voor mijn ogen voorbij flitste. Wat was er in godsnaam met die bioscoop aan de hand? De medewerkers? De beveiliging? De agent die compleet van het padje af was en de bezoekers die

ineens allemaal pleitte waren? Het leek wel een soort sekte daarbinnen en nu zou ik daar zelfs aan het werk moeten zoals die agent dat zei? Volgende week Maandag moest ik daar weer om vier uur s' middags zijn maar wat nou als ik gewoon niet kwam opdagen? Ze hadden immers geen telefoon of huisnummer van mij. Ze konden de klere krijgen daar, ik ging gewoon niet! De situatie was echt extreem bizar en ik besloot om even buiten een frisse neus te halen, ik had het gevoel dat het plafond hierbinnen op mij afkwam en dat nog wel in mijn eigen appartement. Ik opende mijn deur en sloeg hem dicht en op datzelfde moment voerde Diederik-Jan exact dezelfde handeling uit en keek mij vriendelijk glimlachend aan terwijl zijn dikke vetpens onder zijn XXXXXL shirt vandaan kwam waar een Koekiemonster print uit Sesamstraat op afgebeeld stond. 'Waar gaat de reis nu weer eens heen Kassie?' vroeg hij vrolijk terwijl hij in zijn rechterhand een zak M&M's liep leeg te graaien en die in zijn ongeschoren muil deponeerde waar de Nutella resten van daarstraks nog steeds omheen zaten. 'Blokje om' zei ik zowel nors als kortaf en ik liep met flinke passen door naar de lift waar Katrien ook stond te wachten die al op het knopje van de begane grond had gedrukt. Ze keek ons arrogant en smerig aan alsof we een stel bruinwerkers waren die zojuist flink in elkaars reet hadden lopen graaien. We stapten met zijn drieën de lift in en Katrien die een topje droeg met flinke inkijk legde haar beide pluspunten even snel recht terwijl het kwijl uit Diederik-Jan's smoelwerk droop terwijl hij naar deze handeling staarde. 'Ja?! Kun je het goed zien smeerpip?!' vroeg ze zowel arrogant als zwaar geïrriteerd aan hem. Ik zag dat Diederik-Jan een ongelofelijke rode harses kreeg van haar en hij begon te zweten als een otter onder zijn enorme Koekiemonster shirt. We stapten uit en ze liep in een rechte lijn het appartementencomplex uit. Wat een arrogant wijf was het toch ook, Diederik-Jan was uiteindelijk ook maar gewoon een mens. We liepen nu naar buiten terwijl Diederik-Jan nu afscheid nam, hij had zijn gehele M&M's voorraad erdoorheen gejaagd zei hij tegen mij en

moest dus weer 'ergens' groot inkopen gaan doen. Ik keek hem na terwijl hij nu de straat uit waggelde. Als deze vent om zou vallen zou dat waarschijnlijk een aardbeving door de hele stad veroorzaken. Terwijl ik verder door de winkelstraten liep begon het alweer donker te worden. Het hele klimaat was volledig naar de godvergeten bloedhondentyfus gegaan de laatste paar jaar. Het was begin Januari en het was gewoon twaalf graden buiten. Ik liep de supermarkt binnen en liep in één rechte lijn naar het pad waar mijn grote gele vrienden al op mij stonden te wachten. Ik pakte een sixpack Pitt en liep naar de kassa. Achter de kassa zat een knaap van een jaar of vijftien die nerveus de honderd boodschappen van een dikke kale man liep te scannen terwijl hij nu gestoord werd achter zijn rug door een 'vrouwelijke' collega met rode stekeltjes en bril van een jaar of vijfenveertig. 'Pstt..Hendrik, kun je even meekomen jou werkcoach is net op de vloer gearriveerd.' (en ze wees naar een vrouw die eruit zag als Dorothea Omber uit de vijfde Harry Potter film.) Ze had kort krullend donkerblond haar en een felroze vest met knopen aan, ze begon te gieghelen terwijl ze de jongen stuntelend achter zijn kassa vandaan zag komen. 'Hoi jongeman! Nou, nou je hoeft niet verlegen te worden als je mij ziet! Hoe is het met je? Ben je blij me weer te zien? Kom, dan kletschousen we wat bij over hoe het met je gaat onder het genot van een thee'tje'. Ze bleef maar gieghelen terwijl de jongen nu achter haar aansjokte met een porem alsof de grond onder zijn voeten begon weg te zakken. Wat een belachelijke circusact was het wat die werkcoaches opvoerden zeg, mijn hemel wat een kinderachtig gedoe, zo meteen gaat ze hem ook nog helpen om zijn broek op te hijsen als hij heeft gescheten. De kassa werd overgenomen door een rondborstige brunette die haar haar in een lange paardenstaart droeg, kijk: dit was het betere werk. 'Wilt u de bon nog mijnheer?' vroeg ze uiterst beleefd nadat ze mijn sixpack aansloeg en ik afrekende. 'Nee dank je wel, ik breng deze toch niet meer terug, fijne dag nog hé!' zei ik lachend terwijl zij mij aankeek alsof ik een totale debiel was. Wat een muts was dit. Al die

Generatie Alpha, giechelende huppelkutten hadden allemaal nul komma nul humor. Het was bijna alsof ze allemaal in een alternatief, dystopisch universum leefden waarin het hebben van welke vorm van humor dan ook een strafbaar feit was waar de doodstraf op stond. Ik liep de winkel uit en sloeg af naar links terwijl er nu naast mij op het fietspad een fietsketting er vanaf vloog bij een tienjarig meisje. Ze stapte direct af en begon met enorme vraagtekens in haar ogen te kijken naar haar kettingkast. Ik liep naar het meisje toe die verdrietig naast haar fiets stond. 'Heb je hulp nodig?' vroeg ik waarna ze ja begon te knikken en ik haar fiets op de kop neer zette. 'Effe kijken hoor, waar ligt je ketting er precies af? Oh hij ligt er helemaal af! Nou ja: geen probleem!' zei ik terwijl ik nu mijn huissleutels tevoorschijn toverde en met een sleutel de ketting opbeurde. De achterkant lag er binnen een paar tellen weer op, dat was geen probleem, de voorkant was echter wat pittiger bij dit exemplaar. Plotseling hoorde ik achter mijn rug om gekuch terwijl ik druk bezig was om de ketting er voor dit meisje op te leggen, en toen nóg twee keer 'kuch kuch'. Ik keek geïrriteerd om en zag direct dat het een agent was. Het betrof hier een senior, een semi bejaarde met een grote walrussnor die mij bekritiserend stond aan te kijken. 'En waar denken wij dat wij hier mee bezig zijn jongeman?' vroeg hij streng terwijl hij met zijn handen op zijn rug stond te kijken naar de fiets die ik ondersteboven had gezet. 'Wat denk je? Ik repareer dit meisje haar fiets, ik pleeg hier toch niet een strafbaar feit of wel soms?' vroeg ik geïrriteerd terwijl deze agent nu zijn notitieblokje tevoorschijn haalde. 'Naam?' vroeg hij extreem kortaf en asociaal terwijl hij mij nu onder zijn bril strak aan bleef kijken. 'Hoe bedoel je naam?! Wat nou naam?! Ik sta hier godverdomme een fiets te repareren voor dit meisje of denkt u dat ik een kinderlokker of een verkrachter of zo ben dat u mij zo bevooroordeeld loopt aan te gapen?!' schreeuwde ik zwaar geïrriteerd tegen de agent die mij bleef aanstaren met dezelfde schaapachtige blik. 'Ik wil gewoon je naam weten jongen, meer niet' zei hij streng terwijl hij paraat stond

met zijn pen en notitieblok. 'Pffff.. Caz oké? Nou blij?!' 'Caz..? Caz wie?' vroeg hij nu alsof dit een kruisverhoor was. Ik zuchtte: 'Caz de Póll!' schreeuwde ik zwaar geïrriteerd naar hem terwijl hij mij maar met dezelfde domme blik bleef aanstaren. 'Caz de Póll zeg je hé? Hmm... en wie is *jou werkcoach* die jou coacht bij het uitvoeren van dit werk?' Opeens viel al het geluid achter ons weg, ik hoorde niks meer, waar had deze malloot het over? 'Sorry wat?' vroeg ik zowel zwaar geïrriteerd als zwaar verbaasd. 'Wie is jou werkcoach die jou begeleid bij het repareren van deze fiets?' vroeg hij opnieuw streng maar vragend alsof dit gewoon een doodnormale vraag was om te stellen aan iemand die niks verkeerd deed. Hoe kwam een agent op het woord '*werkcoach*' überhaupt? 'Wie is jou werkcoach die jou hierin begeleidt jongen?' vroeg hij weer heel streng terwijl hij mij maar bleef aankijken. 'Ik heb geen idee waar je het over hebt man' zei ik kortaf en ging weer verder waarmee ik bezig was. De agent greep mij bij mijn schouder! 'Voor de laatste keer: WIE IS JOU WERKCOACH?!' Hij begon nu te schreeuwen terwijl hij mij als een gek door elkaar begon te schudden! 'WHAT THE FUCK IS JOU PROBLEEM MAN?!' schreeuwde ik terwijl ik mijzelf van deze mafkaap los trok en de benen wilde nemen. Hij ging echter direct achter mij aan en ik maakte als een gek dat ik weg kwam. Ik was snel, nog sneller dan *Roadrunner* en ik rende als een gek de straat uit terwijl de agent de achtervolging inzette en al hijgend en puffend achter mij aanging. '*Wat een slome, die dikzak kon zeker te weten wel een Basicfit abonnement gebruiken*' grinnikte ik in mijzelf terwijl ik nu een plein op rende waar ik abrupt staande werd gehouden door twee andere agenten die mij tegenhielden en me bij mijn armen grepen! Ik begon luid en hevig hiertegen te protesteren terwijl de agent met walrussnor nu puffend en hijgend kwam aanlopen. 'Sleep hem die bus in!' commandeerde hij tegen de twee agenten die mij richting een politiebus meesleurden die op het plein geparkeerd stond. Ik werd de bus in gesodemieterd terwijl ik bruut schreeuwde: 'godverdomme stelletje tyfushonden wat heeft dit te

betekenen hé vuile tering proleten!?’ De deur werd dicht geslagen en daar zat ik dan. In een politiebuis op weg naar? Geen idee waarnaar! Mijn hart ging als een malloot tekeer en het kostte mij de grootste moeite om nog helder na te kunnen denken. We reden weg terwijl ik ondertussen op de binnenkant van de deur begon te beuken: ‘hé wat is dit allemaal stelletje halve garen?!’ Geen reactie. We reden, en we reden. En daarna reden we nog wat verder. Verslagen zakte ik tegen de binnenkant van de bus op de vloer neer. *Waarom wilde die Wouten in godsnaam weten wie mijn werkcoach was bij het repareren van een fietsketting van een meisje op de openbare weg?! Sinds wanneer heb je daar in godsnaam een coach voor nodig?!* Er werd in één stuk door gereden totdat er ineens vol op de rem werd getrapt en ik voorover kukelde. ‘Auw, godverdomme!’ schreeuwde ik terwijl ik over mijn zij heen wreef. De deur werd met één beweging opengeslagen en de agent met walrussnor keek mij nu breed grijnzend aan. Vervolgens werd ik de bus uit gesleurd terwijl ik hevig begon te protesteren! ‘Wat gaan jullie allemaal doen hé? Jullie zitten vast en zeker ook in het complot hé godverdomme?!’ Ik werd nu meegesleurd naar het politiebureau waarna we met veel kabaal binnenstormden en ik direct in een kantoortje werd mee genomen. ‘Zo, neem plaats’ zei de agent met walrussnor nu een stuk rustiger terwijl hij de deur achter zich dichtdeed. Een andere agent, een lange slungelige gast van zeker één meter vijfennegentig kwam nu ook binnen zetten en sloot voor een tweede keer de deur en ging er toen naast staan op een manier alsof hij een poortwachter was. ‘Kunt u mij alstublieft op zijn minst uitleggen wat dit allemaal te betekenen heeft?’ schreeuwde ik naar de agent die nu zijn walrussnor gladstreek. ‘Je bent hier jongeman omdat jou werkcoach ons heeft ingeschakeld om jou op te speuren, zij vind jou heel simpel gezegd gewoon een luie uitvreter die zo snel mogelijk ergens aan de bak moet, het maakt haar ook niet uit waar’ zei hij streng terwijl hij met zijn armen over elkaar geslagen op het puntje van de tafel zat. ‘Hoe bedoel je *mijn werkcoach* heeft jullie

ingeschakeld? Wat is dit allemaal voor absurditeit?! 'Mevrouw Hannie Zaad, gaat er nu een belletje bij je rinkelen?' vroeg de agent met walrussnor fel terwijl hij nu naar het koffiezetapparaat liep dat zich in de hoek van de kamer bevond. *Het koude zweet brak mij spontaan uit bij het horen van die naam. Wat moest die psychopaat in godsnaam van mij?! En hoe wist die engerd überhaupt wie ik was?!* 'Nog nooit van gehoord, zeg mag ik nu gaan? Ik heb meer te doen vandaag!' vroeg ik razendsnel terwijl ik al opstond. 'Uhhh.. het is beter dat je even blijft zitten jongeman' zei de andere agent die nog steeds met zijn handen voor zijn kruis geslagen voor de deur bleef staan. 'Há! Dat is grappig! Zij zegt dat ze jou vanmorgen nog heeft gesproken en dat ze nú een afspraak met jou heeft'. 'Volgende week Maandag in de Bioscoop pas' zei ik geïrriteerd terwijl ik een pakje Sportlife uit mijn broekzak haalde en een kauwgompje nam terwijl ik hem ondertussen aan bleef gapen. 'Oja? Wij hoorden een heel ander verhaal van haar maar goed, je krijgt het nu ook wel van haar te horen héhé, Hans: laat jij Mevrouw Zaad even binnen?' vroeg de ene agent aan de agent met de walrussnor. De deur werd open gedaan en Mevrouw Zaad stormde binnen en vloog mij in mijn armen en omhelsde mij! 'Oh sorry jongen dat ik je eerder kom lastigvallen dan we van tevoren hadden afgesproken maar ik heb een werkje voor je dat absoluut niet meer kan wachten! Die luie donder van een waardeloze vent van me wil het weer eens niet voor mij doen en aangezien ik jou werkcoach ben en jij de eerste op mijn lijst was ben jij de uitverkorene die deze zware taak tot een goed einde mag zien te volbrengen!' Ik wist op dit moment niet meer waar ik aan moest denken en besloot maar gewoon te wachten op wat er nou weer uit dat grafelijke smoelwerk van dit pleuriswif zou komen. 'Zie Caz, het zit zo: ik heb nogal, nou ja laten we zeggen.. tja hoe formuleer ik dat goed?.. Wat teveel mannelijke hormonen in mijn oude lijf waardoor ik haargroei op plekken ontwikkel waar ik het liever niet hebben wil. Ik schaam mij er dood voor en ik wil dit weekend naar de sauna toe waar ik graag ge-bekoekeloerd wil

worden door hitsige kerels met een dikke, behaarde bierpens waarna ik hopelijk eindelijk een keer sjans heb in mijn leven want ik kan de laatste twintig jaar iedere dag wel een kuub zout vreten maar zelfs dan krijg ik nog steeds geen dorst van die vent van mij! Oh, ik ben het toch zó ontzettend beu! Ons hele huwelijk is slechts voor de show, een toneelstukje wat we opvoeren om aan de buitenwereld te tonen hoe 'normaal' wij wel niet zijn, terwijl ik diep van binnen alles behalve 'normaal' wil worden gevonden, er bestaat namelijk niets verschrikkelijker' s in het leven dan 'normaal' zijn als je het mij vraagt!' *Het was eigenlijk van de zotten dat ik nog serieus op haar inging.* 'Dan zijn we het blijkbaar toch nog ergens over eens maar volgens mij zitten er verder toch echt een aantal steekjes bij je los' zei ik grinnikend. (Ondertussen haalde ze een bus scheerschuim uit haar handtas met een wegwerpmesje) Goed, als jij dus zo vriendelijk zou willen zijn om mijn oude versleten rug te ontdoen van dat krullende oerwoud dan zou dat heel fijn zijn jongen?' vroeg Mevrouw Zaad vriendelijk terwijl ze mij nu de bus scheerschuim met wegwerpmesje in mijn handen drukte en haar jurk liet zakken. Ze zat nu met een volledig ontbloot bovenlijf in het politiebureau te wachten totdat ik hier nu haar rug zou gaan scheren. Dit mens was totaal geschift, deze agenten waren geschift, alles en iedereen die ik tegenkwam was totaal geschift en nu moest ik hier ter plekke haar rug gaan lopen ontharen omdat ze gepaald wilde worden in een sauna?! 'Ga jij nog beginnen of wat?' vroeg de agent met walrusenor ongeduldig aan mij terwijl hij op mijn schouder tikte. Ik zuchtte diep terwijl ik nu scheerschuim in mijn rechterhand spoot en deze op de oude versleten heksenrug van Mevrouw Zaad sloeg, deze lelijke graftak was zeker een jaar of zestig al en dat was goed te zien aan deze rimpelzone. 'Aauw! Niet zo hard! Je doet me zeer!' schreeuwde Mevrouw Zaad terwijl ze woest achterom keek. 'Haal dat schuim eraf en doe die handeling overnieuw!' beval de agent met walrusenor mij streng terwijl ik zuchtend het scheerschuim eraf veegde met een A4-tje dat op tafel lag. 'Uhm.. wil jij misschien